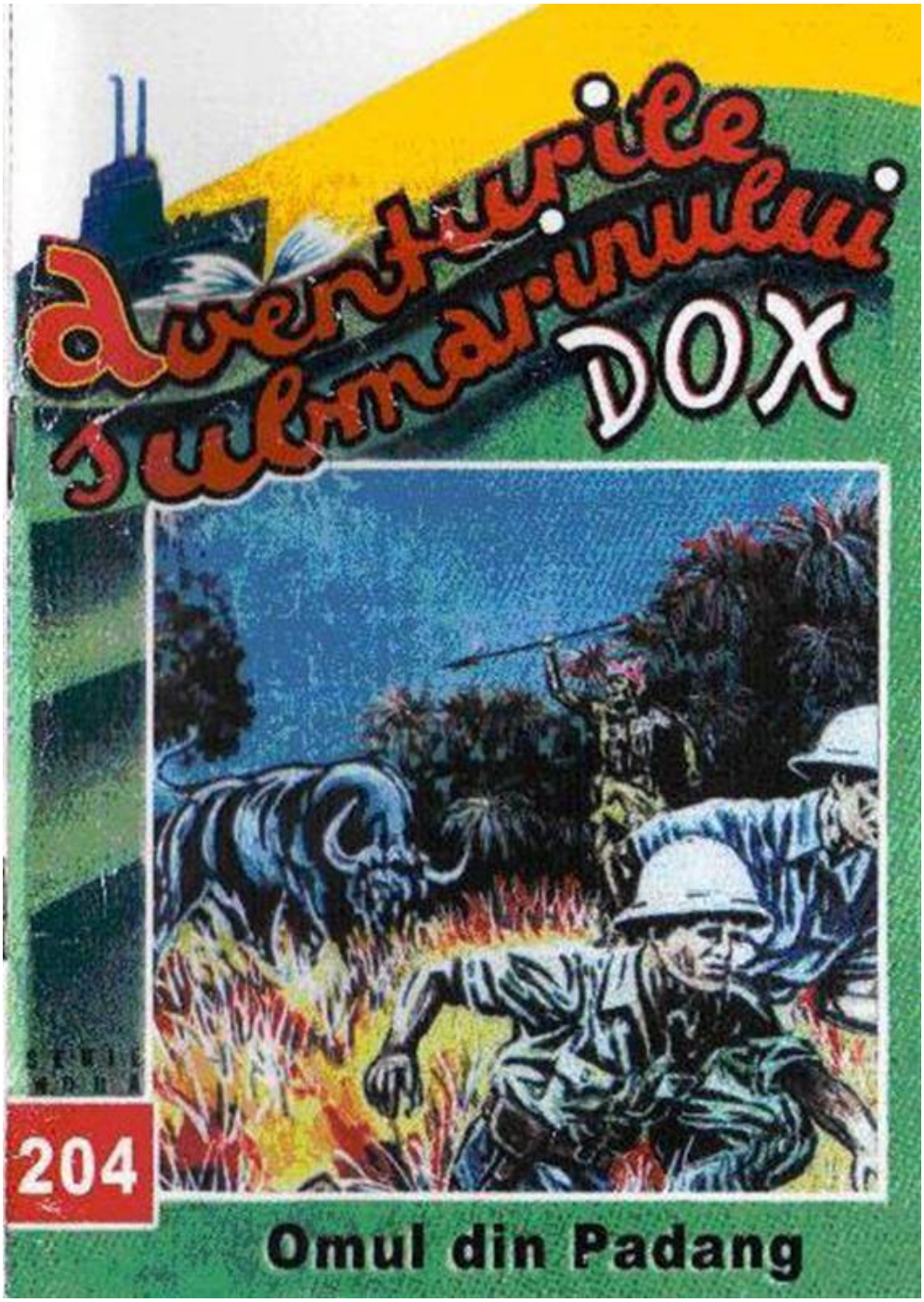
Aventurile
submarinului
DOX
204
Omul din Padang

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 204

OMUL DIN PADANG

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
JUCĂTORUL

— SUNTEŞI DE ACORD SĂ MĂ AJUTAŢI, domnule Farrow?

Comisarul Johns îşi privi plin de încredere vizitatorii. Stătea cu George şi Petre pe veranda aerată a bungalowului său, situat în afară de Palembang. Ei s-au întors cu o seară înainte, după ce au neutralizat doi criminali periculoşi.

Comisarul era foarte interesat să colaboreze cu cei doi prieteni şi le-a făcut propunerea să-l ajute la rezolvarea următorului caz. Era vorba de prinderea unui escroc viclean numit „Omul din Padang" căruia nu i s-a putut până în prezent dovedi nimic.

— Nu este în intenţia noastră să prindem infractori, dar ne-aţi prezentat cazul atât de interesant că nu i s-a putut până în prezent dovedi nimic.

— Da, aşa este. N-am dovezi contra lui. Şi totuşi ştiu că este un escroc versat.

— Dar domnule Johns, o bănuială nu este o dovadă, argumentă George Farrow.

— Aceasta aşa este altminteri l-aş fi arestat de mult.

Sună telefonul.

Comisarul se scuză şi intră în casă. George şi Petre l-au auzit vorbind, dar nu au acordat nici o atenţie faptului. Când Johns s-a întors pe verandă, scutură supărat din cap.

— Ştiţi ce-am aflat domnilor? În hotelul „Santos" unul din cele mai bune hoteluri de la noi, s-a produs un furt. Unei englezoaice tinere i s-au furat bijuterii în valoare de o mie de lire sterline. Hoţul putea intra doar noaptea în cameră.

— Şi aţi fost însărcinat cu anchetarea cazului, domnule Johns? Atunci cealaltă treabă pică, spuse George.

— Din contra domnule Farrow. Ştiţi cine stă în acelaşi hotel? Omul din Padang.

George l-a privit întrebător.

— Deci, domnule Farrow, continuă comisarul, eu trebuie să plec la hotel şi să încep cercetările. Dacă vreţi, puteţi veni cu mine. Dar, aş prefera să rămâneţi retraşi. Hoţul nu trebuie să ştie că vreţi să mă ajutaţi.

Farrow şi Petre au fost de acord. Preferau să stea pe verandă.

— În două ore sunt înapoi. Omorâţi-vă timpul cumva. Casa mea vă stă la dispoziţie în întregime, după care comisarul pleacă.

Comisarul se urcă într-o maşină şi a dispărut. George l-a urmărit gânditor cu privirea.

— Crezi că va fi interesant să prinzi un escroc, întreabă Petre.

— Nu-mi place să contribui la prinderea oamenilor, ştii asta Petre. Dar cazul acesta mă incită. Plac de la ideea că tipul nu este escroc şi bănuiala lui Johns este neîntemeiată. Nu este posibil ca cineva observat de poliţie să fure şi să escrocheze, fără să fie prins. De aceea mă interesează omul acela.

— Bănuielile comisarului nu sunt de neglijat George. După ele şi eu l-aş considera vinovat.

— Mai bine să aşteptăm dragă Petre. Dar te rog nici un cuvânt faţă de comisar despre părerea mea. Vreau să judec neinfluenţat. Să facem şi noi odată pe detectivii, să vedem ce va ieşi de aici.

— Petre, detectiv, râse acesta, ce-ar mai râde camarazii mei de mine, dacă ar auzi asta!

— Nu şi dacă ai succes. Sunt curios de ce a făcut Johns la hotel. Poate reuşeşte să prindă hoţul.

Pentru a le trece timpul au jucat o partidă de şah, reuşind în scurt timp să uite de toate, inclusiv de Omul din Padang. Şi-au adus aminte numai atunci când maşina comisarului s-a oprit în faţa bungalowului.

— La dracu! spuse comisarul, credeam că am pus mâna pe Mr. Silver, dar acesta nu a fost în aceea noapte la hotel, a făcut o excursie cu nişte domni.

— Cine este Mr. Silver? întreabă George.

— Ah, am uitat să vă spun domnule Farrow că Mr. Silver este Omul din Padang.

— Şi aţi aflat deja că n-a mai fost toată noapte în oraş, domnule Johns?

— Da, este absolut clar că Mr. Silver a fost acolo unde a pretins că a fost.

George i-a zâmbit lui Petre. Johns nu observă pentru că era prea nervos. Izbi cu pumnul în masă şi strigă:

— Şi eu sunt absolut convins că nimeni altul decât Silver este hoţul. Precis că a colaborat cu cineva, altfel nu este posibil.

— Poate că totuşi vă înşelaţi domnule Johns, interveni George.

— Dacă mă înşel, nu mai vreau să fiu comisar, domnule Farrow. Trebuie să mă ajutaţi să-l dovedesc. Ştie precis că-l urmăresc şi râde deja de mine. George scutură din cap.

— Nu cred. Ştiţi de fapt cine este acest Mr. Silver şi de unde se trage?

— Evident. Este englez născut la Londra. Acolo încă nu i s-a imputat nimic.

— Şi acum face aici pe escrocul, domnule Johns?

— În seara aceasta vizităm cazinoul. Acolo joacă domnilor. Vi-l voi arăta discret pe Mr. Silver ca să-l cunoaşteţi. Apoi încercaţi să faceţi cunoştinţă cu el. Rămânem în legătură, dar nu ne arătăm împreună. Şi astă seară vom merge separat.

— Atunci va trebui să ne luăm altă locuinţă, spuse George.

— Evident. Veţi sta în hotelul „Santos" în apropiere de Mr. Silver ca să-l puteţi observa mereu.

— Atunci ar fi mai bine dacă am pleca acum domnule Johns.

— Mai întâi mâncăm. La ora două un vas fluvial soseşte la Palembang şi dumneavoastră vă veţi preface că aţi sosit cu el. Deci veţi părăsi abia după amiază casa mea.

— Spuneţi-ne cum a avut loc furtul, domnule Johns, îl rugă George.

— Miss Karten s-a dus pe la ora unsprezece noaptea în camera ei. Luase parte la o reuniune de societate. Bijuteriile le-a pus pe o măsuţă. Ferestrele şi uşile erau închise. Miss Karten doarme uşor. Spune că s-ar fi trezit pe loc dacă cineva ar fi intrat. Dimineaţa, bijuteriile au dispărut. Uşile şi ferestrele erau închise. Nici un indiciu nu s-a găsit că uşile sau ferestrele ar fi fost deschise noaptea. Acesta este cazul. Şi eu sunt chemat acum să fac lumină. Spuneţi domnule Farrow, ce aţi face în locul meu?

— Greu de spus, domnule Johns. Dacă aş fi constatat că n-a avut loc nici o spargere iar noaptea nici uşile şi nici ferestrele n-au fost deschise, m-aş gândi că bijuteriile n-au fost de loc furate.

Comisarul l-a privit pe George mirat, apoi izbucni într-un râs puternic.

— Vreţi să spuneţi că Miss Karten şi-a ascuns bijuteriile şi înscenează un furt? Nu, nu-i aşa uşor, domnule Farrow. Cine înscenează un furt, acela fie că lasă o fereastră deschisă, fie simulează o spargere. Ea nu are nici un motiv să ne spună poveşti. Femeia este o blondă bogată.

— O cunoaşteţi mai bine?

— Nu, dar are două camere scumpe şi până acum a plătit la timp. Noi de la poliţie ne dăm seama imediat cu cine avem de a face.

— Tocmai mă gândeam la vorbele dumneavoastră domnule Johns. Spuneţi că Mr. Silver ar trebui să aibă un complice. Acesta n-ar putea fi o femeie? El este englez, iar ea deasemenea e englezoaică.

Comisarul şi-a trecut nervos mâna prin cap.

— Dar ce pretindeţi dumneavoastră este exclus. Miss Karten n-are nici un motiv să ne păcălească.

— Dar atunci unde au dispărut bijuteriile din camera ei domnule Johns?

— Hoţul poate a avut o dublură a cheii, cea mai simplă explicaţie. Am constat că nu a lucrat cu şperaclu.

— Bun! Atunci hoţul a avut o dublură a cheii. Atunci cazul este simplu.

— De sigur. Acum este clar chiar cum a intrat hoţul în cameră. Dar cine este hoţul?

— Şi aici îl bănuiţi pe Mr. Silver care nici nu a fost în Palembang?

— Aceasta mă zăpăceşte. Sunt convins că el este hoţul sau că furtul a fost făcut la comanda sa.

— Vă va fi greu să găsiţi dovezi. Eu în locul dumneavoastră aş căuta hoţul în altă parte.

— În această seară aveţi să vă schimbaţi părerea domnule Farrow. Atunci rămâne aşa cum am stabilit. La ora două. Trageţi la hotelul „Santos” şi încercaţi să-l cunoaşteţi pe Mr. Silver.

— De acord domnule Johns.

George schimbă deodată tema discuţiei. Se mira că a fost de acord să ajute la prinderea hoţului. Acum, tot mai clar, îşi dădea seama că comisarul umbla să vâneze o fantomă.

La ora unu şi jumătate, după masă, George şi Petre au luat o maşină care i-a dus la debarcaderul fluvial. După sosirea vasului au plecat cu un alt vehicul la hotelul „Santos” iar acolo au luat o cameră mare. Aici, la hotel, nu s-a observat furtul, după cum nimeni nu vorbea de el. Întreaga activitate se desfăşura normal.

Întreaga după amiază şi-au petrecut-o pe o spaţioasă terasă a hotelului. Acolo au văzut-o pe Miss Karten, Un paj i-a adus o scrisoare şi i s-a adresat pe nume.

Tânăra avea cam douăzeci şi patru de ani, era blondă cu o figură drăguţă, zveltă ca o sportivă.

George şi Petre o studiau discret. Miss Karten nu vorbea cu nimeni.

Doar o dată privise cu curiozitate după un ins care străbătea încet veranda, iar când acesta s-a întors, George i-a surprins o privire care i-a dat de gândit.

După părerea lui, cei doi se cunoşteau. Dar uită repede acest fapt. Pe el îl interesa mai mult agitaţia din piaţa din faţa hotelului.

Nu au venit ei în Sumatra să prindă delicvenţi ci că cunoască obiceiurile indigenilor.

Înainte de a merge la cină, cei doi amici au mers în camerele lor unde s-au îmbrăcat în costumele lor de un alb imaculat. Au cinat în sala mare a hotelului.

La ora opt fix s-au dus la cazino.

Acolo s-au crezut că sun la Nisa sau la Monte Carlo. Numai lume elegantă şi selectă, albi şi de culoare. Numai la aşa ceva nu se aşteptau să întâlnească aici la Palembang.

Curiozitatea lor le-a fost curând abătută. Un domn păşi spre ei zâmbind.

— Aceasta nu aş fi bănuit-o. Vă salut şi pe dumneavoastră domnule Petre.

George şi Petre nu-l cunoşteau. Erau miraţi. Înainte de a putea răspunde omul le-a şoptit.

— Numiţi-mă Schmith! Vin din Singapore. Comisarul m-a trimis.

— Ah, Mr. Schmith, a spus George zâmbind şi înţelegând jocul interlocutorului său. V-aţi plictisit la Singapore?

Îi scutură mâna cu putere interlocutorului său, care deasemenea era îmbrăcat într-un costum alb impecabil.

Petre l-a imitat pe George. Străbătură sălile sporovăind. Au intrat în sala de joc.

— Aici vă puteţi petrece timpul, Mr. Farrow, spuse individul, aici este Monte Carlo-ul nostru.

Vedeţi-i pe oameni care de abia aşteaptă să scape de bani. Veţi putea întâlni şi multe personalităţi.

Schmith i-a condus la o masă de ruletă. Aici s-au aşezat la spatele celui care ţinea banca. În faţa lor era o persoană cărei înfăţişare i-a trezit interesul. Putea avea cam treizeci de ani, părul era închis la culoare, având şi o înfăţişare plăcută, îmbrăcat într-un costum alb.

Zâmbea când pierdea, zâmbea când miza şi zâmbea când câştiga.

— Cine este domnul de acolo? întreabă încet George.

— Omul din Padang, i-a şoptit Schmith.

George a tresărit fără să vrea. Aproape că a uitat pentru ce a venit aici. Acum îl cerceta cu discreţie şi atent. Şi tot atunci i s-a părut că l-a mai văzut undeva. Da, pe veranda hotelului.. Acolo omul schimbase priviri discrete cu Miss Karten.

Ca să nu atragă atenţia asupra lor, George a mers cu Schmith mai departe. Jocul nu-l interesa.

Au luat loc într-un colţ şi au comandat ceva de băut. Nimeni nu se interesa de ei.

— Va mai transmis comisarul şi alte sarcini, Mr. Schmith?

— Nu-l numiţi comisar ci mai bine Johns, Mr. Farrow, răspunse omul şi eu ma luat o cameră la hotel. Mă dau drept englez, deoarece stăpânesc foarte bine limba engleză. Eu voi mijloci între dumneavoastră şi Mr. Johns. Pentru moment nu aveţi nimic de făcut decât să faceţi cunoştinţă cu Mr. Silver.

— Sper să reuşesc aceasta în curând. Sunteţi şi dumneavoastră de părere că „Omul din Padang" este escrocul căutat, Mr. Schmith? Eu nu.

— Mr. Farrow să nu judecaţi după aparenţă. Şi eu cred că este un escroc versat cum v-a spus Mr. Johns, peste tot unde apare individul, se întâmplă delicte. Dar nici odată dovedite.

Se pare că-l caută poliţia tuturor statelor. Avem despre el rapoarte din care reiese că numai el poate intra în discuţie în ce priveşte producerea delictelor.

— Dar furtul din hotel Mr. Schmith? Silver nu a fost în Palembang.

— Are mereu alibi, Mr. Farrow, de aceea nu poate fi prins. Fiţi doar atenţi, doar observaţi ceva. Silver nu vă va acorda nici o atenţie.

— Am observat deja ceva, Mr. Schmith, el şi Miss Karten par să se cunoască. George i-a povestit ceea ce văzuse pe verandă.

— La naiba, asta-i prea mult, Mr. Farrow. Mr. Johns se va bucura să audă primul dumneavoastră raport. Mai vreţi să rămânem aici sau nu vă interesează jocul?

— Jocul nu mă interesează de loc, dar totuşi voi mai rămâne. Dumneavoastră vreţi să plecaţi?

— Da, mi-am încheiat misiunea. Mă găseşti în camera hotelului la nr. 97.

Schmith îi lăsă. George aruncă o privire la masa de joc. Omul din Padang era tot acolo. Zâmbea şi miza. Părea să câştige. În faţa lui se adunaseră bancnotele şi jetoanele. George scutură sceptic din cap.

— Johns se înşeală, Petre, spuse el, acesta nu arată a escroc.

— De indivizi ca aceştia nu prea m-am ocupat domnule George, spuse Petre, deci nu mă pot pronunţa. Şi dumneata la fel. Nu ar trebui să ne amestecăm.

— Acum însă nu mai regret, Petre. Omul din Padang mă interesează foarte mult. Sper să facem în curând cunoştinţă cu el.

II
GEORGE ESTE SURPRINS

PE LA MIEZUL NOPŢII s-au întors la hotel.

Mr. Silver mai era la masa de joc. Câştigase mult.

George nu dorea să intre în cameră. Îl invită pe Petre la un păhărel pe verandă.

Pe verandă era lume puţină. Cei doi şi-au căutat un loc retras unde puteau vorbi nederanjaţi.

Dezbăteau ce aveau să facă după rezolvarea acestui caz. George avea intenţia să viziteze Batavia, pe insula Java. Petre ar fi vrut să plece la Singapore unde avea cunoştinţe vechi.

— Asta o putem face mai târziu, dragă Petre. Pe mine mă atrage Java. De abia cunoaştem insula asta. Vom mai sta mai mult acolo.

Vorbiră despre tatăl lui George şi de călătoria cu minunatul lor submarin. Tare ar mai fi vrut să facă o croazieră cu el.

Erau atât de aprinşi în discuţie că nu-l observară pe omul care se apropia încet de masa lor. Acesta se opri în faţa lor şi se înclină politicos, era Mr. Silver, Omul din Padang.

George şi Petre l-au privit miraţi pe Silver, iar acesta le-a zâmbit uşor.

— V-am surprins Mr. Farrow, nu-i aşa?

— Clar, recunoscu George, fără să se gândească la faptul că nu avea voie să-l cunoască. M-aţi speriat Mr. Silver.

— Ah, mă cunoaşteţi deci? Atunci nu mai trebuie să mă prezint. Îmi permiteţi să iau loc la masa dumneavoastră? În acest moment George ar fi vrut să se pălmuiască, căci aproape că se trădase. Îi oferi omului loc, apoi căută o explicaţie, pentru a se justifica de unde îi cunoaşte numele.

— V-am auzit numele în holul hotelului Mr. Silver, eu…

Omul din Padang a dat zâmbind din mână.

— Nu este cazul de explicaţii, Mr. Farrow. Ştiu. Îl căutaţi pe hoţul bijuteriilor, nu-i aşa? Sunteţi în legătură cu comisarul Johns şi n-aţi venit aici de la vas, ci direct de la bungalowul acestuia. Mr. Johns mă bănuieşte, iar dumneavoastră mă supravegheaţi nu-i aşa? Iar dumneavoastră doriţi să faceţi cunoştinţă cu mine? De aceea eu vreau să vă uşurez aceasta şi să mă prezint. Îl cunosc şi pe Mr. Schmith. El, în realitate se numeşte Bung şi este un agent al comisarului. Vedeţi, deci, că sunt perfect informat.

Silver a dat binevoitor din cap. George era prea surprins ca să poată răspunde imediat. L-a privit pe pretinsul escroc ca pe o stafie.

— Reveniţi-vă Mr. Farrow! Mă bucur să vă cunosc. Vă cunosc pe dumneavoastră şi pe tatăl dumneavoastră din multele articole ce au apărut în ziare. Tatăl dumneavoastră deţinea faimosul submarin. Ce s-a întâmplat cu el?

George îi era recunoscător că a schimbat subiectul atât de dibaci. I-a răspuns şi în curând au purtat o discuţie vie cu Mr. Silver. Brusc a apărut pe verandă Mr. Schmith. Faţa lui George se întunecă.

Tocmai acum a trebuit să apară Mr. Schmith!

La observat şi pe Silver la masa noastră şi schiţând un zâmbet spuse:

— Aici este cunoştinţa dumneavoastră Mr. Farrow. Vă caută cumva? Ar fi păcat să ne întrerupem discuţia.

George gândea la fel, pe de altă parte apariţia lui Schmith la făcut să vadă mai clar cum stau lucrurile.

Acum stătea în faţa unui pretins escroc, pe care trebuia să-l demaşte şi care l-a demascat pe el. S-a bucurat foarte mult când Schmith a părăsit veranda.

— Îl caută probabil pe hoţ, spuse Silver, ce se va bucura că aţi făcut cunoştinţă cu mine. Salutaţi-l mai târziu din partea mea şi spuneţi să nu se mai prefacă faţă de mine. Mai spuneţi-i că furtul bijuteriilor este neimportant. Bijuteriile erau.… false.

— False? de unde ştiţi aceasta, Mr. Silver?

— Acesta este secretul meu, domnule Farrow, dar de aceea să nu credeţi că eu le-am furat. Aş regreta dacă şi dumneavoastră m-aţi considera drept escroc. Nu mai stau mult în Palembang, poate că mâine părăsesc oraşul.

— Încotro plecaţi? întrebă George curios.

— Încă nici eu nu ştiu. Depinde de ce veşti voi primi. Dacă vă convine, dejunăm mâine împreună. Azi la joc am câştigat o sumă drăguţă şi-mi pot permite un dejun ca lumea. Acum însă sunt foarte obosit. Jocul mă stimulează mereu. Am nevoie de astfel de schimbare. Dar să nu credeţi că sunt un păcătos. Şi acum noapte bună domnilor, vă doresc o odihnă plăcută.

Omul se înclină politicos şi pleacă. George l-a privit scuturând din cap.

— Mâine îi spun comisarului că renunţ, Petre, spuse George. Hai să mergem şi noi la culcare. Sper că Mr. Schmith nu ne mai aşteaptă.

Dar nu a fost aşa, Schmith de abia aştepta ca Silver să plece că şi păşi spre verandă, chiar când cei doi voiau să o părăsească.

— Aţi avut noroc, Mr. Farrow, aţi făcut cunoştinţă cu Silver, după cum am văzut.

— Da şi am şi eu ceva de comunicat şefului dumneavoastră, răspunse George supărat.

— Vă rog Mr. Farrow. Dar nu ne aşezăm? Aşa îmi puteţi spune totul în linişte.

— Nu este nevoie domnule.… Bung.

— Ce îmi cunoaşteţi numele, întreabă poliţistul mirat.

— Da, de la Mr. Silver. El ştia tot, m-a recunoscut şi acum râde de toată istoria asta. Comunicaţi-i de aceea domnului Johns că din acest moment eu nu mai colaborez. Nu sunt detectiv şi nici nu vreau să mă fac de râs. În rest, rămân prietenul său. Asta n-are a face cu lucrul nostru.

Mr. Bung l-a privit cu groază.

— Dar Mr. Farrow….

— Lăsaţi teatrul, domnule Bung. Faceţi mai bine ce vă spun. Suntem obosiţi şi vrem să ne culcăm acum.

— Dar domnule Farrow, mai încearcă Bung, dumneavoastră aţi….

— Nimic, domnule Bung. Nu mai vreau să aud nimic. Dar mai spuneţi o noutate domnului Johns. Bijuteriile furate afirmativ de Silver erau false şi nu Silver este hoţul.

— De unde ştiţi asta domnule Farrow?

— Asta am să i-o spun domnului Johns personal. Acum vă spun noapte bună. Salutaţi-l din partea mea pe domnul Johns, domnule Bung.

George şi Petre plecară. Poliţistul înjură, referindu-se însă la escrocul Silver.

Era convins că George şi Petre au fost înşelaţi de Silver.

— Ei o să-i tempereze mâine comisarul, îşi spuse Schmith şi pleacă supărat în camera sa. Lui i-ar fi convenit să-i comunice ştirea acum comisarului, dar se temea de mânia acestuia. Cum nu era nici o grabă amână comunicarea ştirii pentru a doua zi.

***

Au trecut două ore după miezul nopţii. Mr. Silver sta în camera lui la fereastră şi fuma liniştit. Stinse lumina şi părea că aşteaptă pe cineva. Se uita mereu la ceas. În sfârşit uşa s-a deschis şi s-a închis, cu tot întunericul care domnea în cameră el a recunoscut silueta întunecată, îmbrăcată într-un tricou negru. Capul şi faţa îi erau acoperite cu o cagulă neagră.

— În sfârşit Ellen, spuse Silver încet, ai reuşit ceva? Am fost neliniştit. Johns a însărcinat un poliţist şi doi oameni cu supravegherea mea. E bine că pe tine nu te bănuieşte nimeni.

Silueta era Ellen Karten, căreia i se furaseră bijuteriile, pretins false, după cum îi spuse Silver lui George.

— O, nu te neliniști Jack, răspunse ea și ce dacă mă descoperă? Important ești tu. Noi trebuie să ne atingem scopul și… îl vom atinge.

— Am făcut azi cunoștință cu cineva foarte interesant, Ellen. Cunoști numele… George Farrow?

— Te referi la fiul căpitanului de submarine Farrow?

— Da, stă cu amicul său Petre aici la hotel. Cei doi sunt buni amici cu Johns. El i-a pus să mă supravegheze. Am aflat însă totul. Știi că mă interesează orice persoană care vine la hotel. Așa am aflat că ei n-au venit de la vapor, așa cum voiau să lase impresia, ci de la locuința comisarului. Acum îmi este totul clar. Am vorbit deschis cu el.

— Le-ai spus cine ești? întreabă speriată Ellen.

Silver zâmbi și-și scutură capul a negație.

— De ce aș face-o Ellen? Par deja să știe tot ceea ce n-ar trebui să știe. Dar acum, la subiect! Cred că Farrow îi va relata mâine totul comisarului. I-am spus că bijuteriile furate de la tine sunt false.

— Dar Jack! Ei te vor întreba de unde știi.

— N-au decât. Mâine devreme îl aștept pe comisar în hotel. Te va întreba și pe tine. Tu nu știi nimic că bijuteriile ar fi fost false, ai înțeles?

— Treptat nu mai suport această tensiune! Când vom avea liniște? Când ne vom întoarce la Londra?

— Știi și tu de ce depinde asta! Deci nu știi că bijuteriile tale au fost false. Spune că a fost un cadou și n-ai pus să fie cercetate.

— Și mai ce?

— Pleci mâine înainte de prânz la Singapore și mă aștepți acolo. Nu știu încă când voi ajunge. Lucrul tău aici la Palembang s-a terminat. Te-ai purtat bine și poți să-ți permiți câteva zile de pauză.

— Slavă domnului Jack! Am de făcut ceva la Singapore?

— Nu. Poți să faci ce vrei. Evită doar să faci cunoștințe. Știi doar, despre ce este vorba. Poliția engleză este mult mai dură decât cea olandeză.

— Bine Jack, plec.

Ellen Karten părăsi camera lui Silver, fără să fie văzută de cineva.

***

A doua zi dimineața Bung stătea în fața comisarului, care încruntat îi asculta raportul. La terminarea acestuia, comisarul izbi cu pumnul în masă.

— Silver acesta mă înnebuneşte. Are spionii lui. Merg chiar acum să vorbesc cu Farrow. Să-i spun să nu se lase intimidat. Trebuie să-l demascăm pe banditul acesta.

— Şi mai trebuie să vă comunic că Mr. Silver a spus că bijuteriile furate au fost false, domnule comisar, declară Bung. Apoi îşi privi apoi superiorul, în aşteptarea reacţiei.

— Şi aceasta acum îmi spui? se înfurie Johns, omule prin aceasta s-a trădat Silver. Repede la maşină te rog. Dacă Silver a spus asta el este hoţul. Dumneata vii cu mine.

Într-un sfert de oră maşina a ajuns în faţa hotelului „Santos". Comisarul sări grăbit afară. Îl întrebă nervos pe portar, unde se află domnul Farrow.

— Domnul Farrow este în camera lui, răspunse acesta liniştit.

— Dar domnul Silver?

— De asemenea domnule comisar, răspunse portarul, după ce sa întors şi a aruncat o privire asupra suportului de chei.

— Mă cunoaşteţi cumva? întreabă Johns mirat.

— Dar cine nu vă cunoaşte domnule comisar? Este ceva necaz cu domnii?

Johns mormăi ceva de neînţeles şi se grăbi mai departe, folosind scările la etajul unu. În faţa uşii lui George s-a oprit câteva secunde şi după ce a respirat adânc bătu la uşă.

George şi Petre erau deja treji. George i-a deschis comisarului uşa zâmbind şi îi spuse bună dimineaţa.

— Aud nişte treburi nostime de la omul meu, spuse Johns, lăsându-se să cadă într-un fotoliu, spunând că totul a fost aşa de bine pregătit şi dumneavoastră acum vreţi să mă părăsiţi. De ce domnule Farrow? V-aţi lăsat intimidat cumva de acest Silver?

— Nu, dar mi-am dat seama că eu şi amicul meu nu suntem buni ca detectivi. Şi în plus eu nu cred că Mr. Silver este hoţul domnule Johns.

— Detectivi nu sunteţi. Nu, domnule Farrow, asta-i clar, dar nu singur aţi spus că Silva v-ar relata că bijuteriile furate sunt false?

— Evident aşa mi-a spus. Doar că nu pot spune dacă este adevărat.

— Omul acesta este suspect, în orice caz, asta trebuie să recunoaşteţi. Aşteptaţi-mă aici în cameră domnule Farrow, mă întorc curând.

— Ce aveţi de gând domnule Johns?

— Să vorbesc cu Silver. Probabil că îl voi aresta.

Înainte ca George să poată răspunde, comisarul părăsi grăbit camera. După câteva clipe a bătut energic la uşa

camerei lui Silver.

Acesta era în faţa oglinzii şi-şi lega cravata. La bătaia puternică din uşă, un zâmbet uşor i-a luminat faţa. Acesta trebuia să fie comisarul Johns medită el cu voce înceată, apoi: intră!

Comisarul a deschis uşa brutal. S-a oprit în prag, căutându-şi prada din ochi.

— Am de vorbit urgent cu dumneavoastră, Mr. Silver, începu el.

— Vă rog, intraţi, domnule comisar sunt imediat gata. Luaţi loc. Acolo pe masă sunt ţigări dacă vreţi să fumaţi.

Johns îşi pierduse din siguranţa sa. Calmul omului din faţa sa îl zăpăcea. Silver îşi lega cu dexteritate cravata şi îşi mai peria odată părul, apoi îmbrăcă o jachetă uşoară, albă.

— Aşa domnule comisar, vă stau la dispoziţie. Despre ce este vorba? Vreţi poate să mă întrebaţi de unde ştiu că bijuteriile furate sunt false, nu-i aşa? Desigur este normal ca subalternul dumneavoastră să vă fi dat raportul. Totuşi nu credeam că veniţi aşa devreme. M-aş fi îmbrăcat mai repede.

Johns l-a privit încruntat.

— Deci de unde ştiaţi că bijuteriile nu sunt originale Mr. Silver?

— Le-am văzut de două ori, odată de foarte aproape. Am dansat cu Miss Karten şi i-am privit în voie podoabele. Sunt false, dar splendid imitate. Nici un specialist nu le-ar recunoaşte la prima vedere. De aici ştiu că bijuteriile sunt false.

— Hm. Comisarul nu spuse nimic mai mult. Privea gânditor în faţă. După o vreme însă l-a privit pătrunzător pe Silver.

— Nu-mi jucaţi teatru Mr. Silver. Vorbim acum între patru ochi şi în sfârşit vreau să vă spun părerea mea. Dumneavoastră…

— Nu vă obosiţi domnule comisar ştiu ce gândiţi. Mă credeţi un escroc. La poliţie sunt cunoscut ca Omul din Padang. Căutaţi dovezi contra mea ca să mă arestaţi. Dar aceasta nu vă va reuşi niciodată. În clipa în care mă arestaţi, v-aţi blamat domnule comisar.

— Domnule cum vă puteţi permite, eu sunt….

— Sunteţi un funcţionar de poliţie şi acum vorbim între patru ochi. Nu v-am lăsat să vorbiţi, pentru că voiaţi să mă jigniţi. Deci ce vreţi de la mine? Nu v-am făcut nimic, cer deci să fiu lăsat în pace, altfel voi depune o plângere. Puneţi să fiu mereu urmărit şi spuneţi cunoştinţelor şi subalternilor dumneavoastră mereu că sunt un escroc. Până în prezent am

tot râs de treaba aceasta, dar dacă este prea mult pot şi eu întoarce foaia.

Johns încearcă de mai multe ori să-l întrerupă, dar Silver nu-l lăsa.

Acum că acesta a tăcut, comisarul s-a ridicat.

— Vom vorbi altădată şi probabil în alt loc despre aceasta. Numai am ce să vă spun Mr. Silver.

Comisarul a părăsit camera. Degajat cu un zâmbet pe buze Silver şi-a aprins o ţigară.

III
O INVITAŢIE CIUDATĂ

COMISARUL NU S-A MAI DUS la George şi Petre. Era furios că Silver a avut scuze atât de bune. Încă tot nu avea nici o dovadă împotriva lui. Pe când trecea pe lângă recepţie, sună telefonul. Portarul ridică receptorul. Johns auzi pronunţându-se numele Karten.

S-a oprit şi ascultă.

— De sigur Miss Karten, voi pune să vă fie duse bagajele la vapor, spuse portarul după care a aşezat receptorul în furcă.

Johns păşi spre el.

— Miss Karten pleacă? s-a informat el.

— Da, vrea să ia vaporul spre Singapore.

— Spuneţi-i vă rog că vreau să vorbesc urgent cu dânsa, spuse Johns după câteva clipe de gândire.

Recepţionerul s-a conformat. După două minute îi comunică lui Johns că doamna în cauză îl aşteaptă în salon. Johns urcă din nou treptele.

— Doriţi să plecaţi? întreabă el politicos.

— Da, voiam încă de ieri să plec, dar speram că poliţia va reuşi să-mi recupereze bijuteriile.

Johns a înţeles aluzia.

— Ne-am dat toată silinţa să prindem hoţul, Miss Karten, dar am aflat că bijuteriile nu erau originale. Ce aveţi de spus la această întrebare.

— Nu sunt originale? Exclus, eu nu port podoabe false, răspunse tânăra.

— Se pare că este vorba de o imitaţie foarte reuşită, dar de fapt fără valoare.

— Nu, nu pot crede aşa ceva, este exclus, repetă ea.

— Dumneavoastră aţi cumpărat bijuteriile Miss Karten?

— Nu, mi-au fost făcute cadou la Londra.

— Şi nu le-aţi verificat?

— Nu. Domnul care mi le-a dăruit a afirmat că valorează o mie de lire sterline.

— Prin aceasta încă nu este dovedit că sunt originale, Miss Karten. Îl cunoaşteţi pe Mr. Silver?

Întrebarea era atât de neaşteptată, Miss Karten roşi uşor.

— Doar superficial, domnule comisar. Am vorbit de câteva ori am şi dansat. Dar de ce întrebaţi?

— Mr. Silver a afirmat că bijuteriile nu sunt originale.

— A spus el asta? Doamne dacă ar fi adevărat, atunci cel care mi le-a dăruit m-a înşelat.

Comisarul ridică din umeri, după care se scuză.

— Dacă bijuteriile nu sunt originale, atunci hoţul este cel păcălit, spuse el, după care pleacă.

Ellen Karten l-a urmărit cu privirea zâmbind. Mai zâmbea şi când uşa s-a închis după Johns.

***

George şi cu Petre luau micul dejun pe veranda hotelului. Tocmai au terminat dejunul când a apărut şi Mr. Silver. Acesta a păşit spre ei.

— Pot să mă aşez câteva minute la masa dumneavoastră domnilor, întreabă el politicos.

George nu avea nimic împotrivă.

— Am avut deja o vizită agreabilă domnilor, continuă Silver, comisarul Johns a fost la mine. Voia să afle de unde ştiu eu că bijuteriile furate sunt false.

— Aş putea să ştiu şi eu, Mr. Silver? întreabă George.

— De sigur, aceasta nu-i nici un secret. Silver repetă ce i-a spus comisarului.

George a râs uşor. Îşi putea închipui supărarea comisarului.

— Domnule Farrow am o rugăminte la dumneavoastră. Aveţi pe moment lucruri importante de făcut aici, la Palembang? Nu v-aţi putea lua câteva zile libere?

— Vrem să plecăm cât mai repede de aici, Mr. Silver. Probabil la Batavia.

— Voiam să vă invit la o partidă de vânătoare domnilor. Am auzit că în zona de junglă la sud-vest de Palembang au fost văzuţi doi tigri. Încă azi voi lua un permis ca să-i pot vâna. V-ar conveni să participaţi, domnule Farrow?

George şi Petre s-au gândit câteva clipe. George se uită întrebător la Petre, care scutură încet din cap. În final totuşi consimţi.

— Bine, domnule Farrow, pornim mâine dimineaţă devreme. Voi închiria o barcă cu motor, ca să mergem mai repede în susul râului Moeşi. Aşa intrăm imediat în junglă. Peste patru zile suntem înapoi.

Acest om cultivat şi cu maniere aristocratice nu poate fi un escroc. Lui George i-a făcut cea mai bună impresie.

— Azi mai am ceva urgent de rezolvat în oraş, continuă Silver, voiam să vă invit la micul dejun, dar vom amâna invitaţia mea pentru masa de prânz. Atunci am să vă aştept aici pe verandă.

George a fost de acord. Silver plecă grăbit. În aceea clipă erau transportate bagajele lui Miss Karten din hotel.

— Eu n-aş fi acceptat invitaţia domnule George, îl avertiză Petre, ai auzit doar ce fel de om poate fi Silver. Şi acum vrei şi să mergi cu el în junglă. Gândeşte-te doar la ultima noastră aventură şi la ce era să păţim.

— Crezi cumva că Silver vrea cumva să ne jefuiască Petre, râse George, atunci nu ne-ar invita la vânătoare, aici în hotel i-ar fi mult mai comod. Ţi-o spun deschis, Silver îmi place. Nu-l consider de loc un escroc.

— Sunteţi prea încrezător, domnule George. Şi comisarul te-a avertizat. Şi cred că nu fără motiv.

— Ţi-o spun eu, nu te lua după comisar.

George ridică din umeri. S-a mirat nespus de mult că comisarul nu a mai venit la ei în cameră, ci a părăsit hotelul.

Cei doi au mers la plimbare. Când s-au întors, pe la prânz, Silver îi aştepta deja.

— O veste neplăcută domnilor, a început el, din vânătoarea nu va fi nimic.

— Nu aţi primit permisul? întreabă George.

— Nu, în schimb am primit o telegramă. Sunt chemat urgent la Singapore. La prânz, ce noroc, mai pleacă un vapor pe care-l pot lua. Aş mai fi rămas bucuros cu dumneavoastră.

— Aveţi afaceri la Singapore, Mr. Silver? întreabă George.

Silver zâmbi enigmatic. Înţelesese întrebarea.

— Da, încă urgente, Mr. Farrow. Dar acum mâncăm şi ne petrecem în mod plăcut ultimele ore împreună. Păcat că nu veniţi şi dumneavoastră la Singapore, am fi călătorit împreună.

George i-a zâmbit amicului său. Era doar dorinţa lui Petre de a mai vizita oraşul.

— Ei Petre, ai vrut să vizitezi Singapore înainte de Batavia?

Acesta scutura din cap. Nu părea să dorească a călători cu Silver.

— Dacă totuşi veniţi la Singapore domnilor, vă rog să mă vizitaţi. Întrebaţi de Mr. Dilling. Orice puşti de acolo îl cunoaşte. Veţi locui la el. M-aş bucura să vă salut acolo.

Cei doi amici au rămas singuri după plecarea lui Silver, pe verandă, George părea cuprins de regrete.

— Nu ştiu Petre, dar îmi pare sincer rău că nu am putut să mai stau cu Silver. Dar de ce aşa deodată nu mai vrei să mergi la Singapore? Doar o doreai mult.

— Pentru că Silver merge acolo. Doamne, n-am nimic contra lui dar o voce interioară îmi spune să nu acceptăm invitaţia. Ah, vine Johns, se pare că ne caută. George şi Petre

erau în continuare pe verandă. Comisarul era grăbit şi părea furios.

Suflând din greu, a luat loc la masa noastră.

— Este o nebunie domnilor, mârâi el, acum îmi scapă Silver. Au auzit că vrea să plece astăzi.

— V-au raportat deja oamenii dumneavoastră?

— Da şi n-am cum să-l reţin. Ultima mea speranţă aţi fost dumneavoastră domnilor. Mi-aţi spus că vă retrageţi, dar vă rog să-mi faceţi un serviciu foarte important, sper să nu mă refuzaţi.

— Şi în ce constă această importantă favoare, domnule Johns? întreabă curios George.

— Plecaţi în contul poliţiei noastre la Singapore! Vă dau un act de serviciu. Adresaţi-vă şefului de poliţie de acolo şi spune-ţi ce s-a întâmplat aici. Treaba este urgentă. Trebuie să luaţi şi dumneavoastră vaporul de după amiază.

George ar fi refuzat, dar perspectiva de a mai fi câteva zile cu Silver îl atrăgea. Voia să-l chestioneze serios. Credea că Silver îi va spune adevărul.

Spre stupefacţia lui Petre şi a comisarului, acesta a fost de acord pe loc să plece. Johns s-a bucurat, pe când Petre era vizibil supărat.

— Ştiam că veţi accepta domnule Farrow, peste două ore vă trimit un pachet la hotel, pe care vă rog să-l predaţi şefului de poliţie din Singapore. Mai mult nu vă cer.

— De ce nu trimiteţi un om de la dumneavoastră, domnule Johns? întreabă Petre.

— Nu merge. Am şi eu superiori. Dar ce fac eu este o problemă personală. Vreau să-l prind pe escrocul acesta periculos.

Comisarul pleacă. Peste un sfert de oră George şi Petre şi-au făcut bagajele în grabă, apoi au cerut nota de plată de la recepţie. Mai aveau trei ore până la plecarea vaporului.

Până atunci însă nu mai voiau să părăsească hotelul, George voia să-i facă lui Mr. Silver o surpriză pe vapor. Între timp nu-l mai văzuseră.

După două ore un individ i-a predat lui George pachetul destinat şefului poliţiei din Singapore.

În sfârşit au putut pleca. Un servitor le-a dus bagajele pe vapor şi le-a reţinut trei locuri. George îi spuse lui Lu Wang să aştepte la vapor. El voia să urce pe vas cu Petre în ultima clipă. George şi Petre s-au plimbat în ultima oră în zona portului. Au luat loc la o crâşmă, de unde puteau urmări vasul gata de plecare. Era un vapor mic, care făcea regulat curse între Palembang şi Singapore. Cei doi nu au reuşit să-l

vadă pe Silver printre numeroşi pasageri. Acesta se afla probabil în cabina sa.

Ajunseră pe vas. De pe punte puteau urmări plecarea vasului. După ce vasul a început să se îndepărteze, printre cei rămaşi pe chei George îl observă pe comisarul Johns şi pe Bung.

Cu binoclu în mână George îi studie pe cei doi. Johns părea prost dispus, se întoarse brusc şi se îndreptă spre oraş.

George uită repede de urmărirea pe chei a lui Johns şi Bung.

— Hai în cabină Petre, spuse George, să vedem dacă totul este în ordine. Poate că Lu Wang l-a văzut deja le Mr. Silver.

— Am impresia că Silver nu este pe vapor domnule George, spuse Petre, poate a vrut doar să ne deruteze. Precis că mai crede că noi colaborăm cu poliţia să-l urmărim.

— Probabil, dacă ne va vedea pe vas mai ales că la început n-am vrut să venim. Dar el a auzit că vrem să mergem la Singapore şi ne-a dat adresa lui de acolo.

— Şi în realitate mergem acolo în interesul comisarului, râse Petre.

De pe punte coborâră scara îngustă ce ducea la cabine. Dar cu toată atenţia nu au reuşit să-l vadă pe Mr. Silver.

— Se pare că ai dreptate Petre, Silver se pare că nu este la bord, spuse George, după ce au intrat în cabina lor. Dar n-are importanţă. Mă interesează să ştiu dacă este un escroc sau nu, dar eu nu cred.

După ce George şi Petre au revenit pe punte peste o jumătate de oră vasul parcurse deja o bucată bună de drum.

L-am căutat pe căpitanul vasului şi l-am întrebat dacă există un Mr. Silver la bord, dar spre surpriza lui George răspunsul a fost negativ. Petre l-a privit triumfător.

George era afectat. Încrederea lui În Silver a fost zdruncinată. Era omul un escroc care voia să scape de urmărire? De ce-i invitase înainte la vânătoare de tigri? Gândurile îl preocupau într-atât încât mai târziu nu a fost în stare să descrie malurile râului Musi, pe care cobora vasul spre mare. S-a făcut seară când vasul a ajuns la coastă, continuându-şi drumul printre insulele mai mici şi mai mari spre Singapore.

George s-a culcat devreme. Voia să se scoale de dimineaţă. Vasul urma să ajungă la Singapore pe la prânz.

George nu a putut dormi mult timp. Se gândea la Silver. Încearcă să scape de această obsesie întrebându-se încotro să plece de la Singapore. Hotărî să străbată peninsula Malakka.

A adormit după miezul nopţii. S-a trezit de abia pe la ora nouă. Petre era de mult treaz şi ieşise pe punte. George era supărat. I-a reproşat lui Petre că nu l-a trezit.

— Ai adormit târziu domnule George, am înţeles ce nelămurit erai, răspunse Petre, nu te mai gândi la Silver. Orice om se poate înşela. Şi eu am crezut la început că este cinstit dar acum vezi şi tu însuţi că ne-a minţit.

George nu răspunse. Rămase tăcut, abia când a văzut portul Singapore, s-a dus din nou la Petre.

— Nici nu vom rămâne aici. Plecăm încă mâine mai departe. Petre ridică din umeri. Nu credea într-o plecare prea repede şi urma să aibă dreptate.

Singapore! În traducere înseamnă Oraşul Leilor, este unul din cele mai importante oraşe comerciale din Orientul Îndepărtat şi cea mai importantă bază militară aero-navală britanică.

Dintr-un cuib rău famat de piraţi încă din 1818, devenise un centru comercial înfloritor. Oraşul în sine are azi un aspect aproape european, occidental.

Petre şi George admirară portul. Aici ancorau vase comerciale din toată lumea. În radă domnea o babilonie. Singapore este… Internaţional.

Cei doi îşi luaseră camere într-un mic hotel. După ce au făcut un duş şi s-au înviorat puţin de pe urma călătoriei, Petre pleacă la Poliţie. George îl aştepta la hotel. Desfăşurase pe masă hărţi ca să stabilească planul de călătorie pentru săptămânile următoare. Absorbit de munca lui a uitat totul şi era atent doar la notiţele şi la planurile lui.

După două ore s-a întors şi Petre de la Poliţie. Se aruncă oftând într-un fotoliu şi-l privi disperat pe George.

— Nu va ieşi nimic din mersul nostru mai departe, domnule George, zise el. Şeful poliţiei vrea să-ţi vorbească personal. Johns i-a scris o scrisoare lungă.

— Şi ce vrea de la mine? întreabă George, ocupat cu harta lui, eu nu mai colaborez cu ei.

— Şeful poliţiei, un Mr. Werlon este o persoană singuratică. Se pare că se amuză pe seama comisarului din Palembang. M-a rugat să te duc la el. Se pare că te cunoaşte, cel puţin s-a bucurat când i-am spus numele noastre.

— Werlon? tresări George, cred c-am mai auzit numele acesta atunci când am mers cu tatăl meu la Singapore. Nu-mi pot aminti exact.

— Te aşteaptă domnule George, du-te liniştit. Eu vreau să merg să-mi văd cunoştinţele, vrei doar să pleci mâine de aici.

Petre l-a privit atât de ciudat încât George îl întrebă mirat.

— Dar tu nu crezi Petre? Acesta a dat din cap.

— Nu, probabil că totuşi îl vom revedea pe acest…. Mr. Silver.

George ridică din umeri. Se uită la ceas. Era ora trei după amiază.

— Mă întorc la cinci, zise el, fă în aşa fel încât să putem pleca seara împreună.

Petre i-a promis că aşa va face.

IV
MISTER DILLING

DUPĂ CE ÎŞI SPUSE NUMELE, George a fost primit de şeful poliţiei din Singapore. L-a recunoscut imediat.

— Bine aţi venit la Singapore, exclamă acesta, întinzându-i mâna, precis vă mai amintiţi de mine, domnule Farrow, chiar dacă au trecut câţiva ani. Atunci nu eram şef aici. George se bucură sincer. Trăiseră atunci o aventură interesantă. Werlon îl cunoştea pe tatăl său şi pe Dr. Bertram. Discutară o vreme. Apoi Werlon aduse vorba despre… Omul din Padang.

— Comisarul Johns îmi scrie o scrisoare lungă, Mr. Farrow, aţi avut împreună câteva aventuri pe care le-aţi trăit şi mi le pot închipui. I-aţi promis că-l ajutaţi în cercetările lui. Aţi filat la început pe un anumit Mr. Silver, dar aţi renunţat ulterior, considerându-l nevinovat. După părerea dumneavoastră, Mr. Silver nu este un escroc, nu-i aşa?

George ridică din umeri.

— Nu sunt în clar Mr. Werlon, omul acesta s-a comportat cu totul bizar. A vrut să vină cu vasul nostru la Singapore, dar nu era la bord.

— După cât mi-a spus însoţitorul dumneavoastră, Mr. Petre, Mr. Silver v-a invitat la Singapore. Cum se numeşte omul la care trebuia să veniţi? Mr. Petre nu-şi poate aminti numele.

— Mr. Dilling.

— Dilling? Poliţistul l-a privit pe George, aţi înţeles bine numele Mr. Farrow?

— Desigur, doar mi l-am notat.

— Curios. Ştiţi cine este Mr. Dilling? Unul din cei mai buni detectivi de ai noştri. Are un bungalow minunat ca o mică fortăreaţă. Locuieşte afară din oraş. Se pare că Mr. Silver şi-a permis o glumă cu dumneavoastră. Am să-l sun pe Mr. Dilling şi-i voi relata chestiunea. Ieri s-a întors dintr-o călătorie.

Werlon a format numărul. Apoi vorbi. Descrise pe scurt situaţia. Faţa i se făcu lungă. La urmă scutură din cap. După ce puse receptorul în furcă i s-a adresat mirat lui George.

— Mr. Dilling vă aşteaptă Mr. Farrow. Vă cunoaşte după nume. Este de părere că puteţi contribui mult la arestarea omului din Padang. Vreţi să mergeţi la el? Vă pun cu toată plăcerea maşina mea la dispoziţie.

George ezită câteva clipe. Avea rezerve. La urmă, acceptă. Cu promisiunea de a reveni a doua zi şi plecă.

Cu maşina rapidă a poliţiei au ajuns în câteva minute la cunoscutul detective. Era curios să-l cunoască.

La sosire a fost luat în primire de un negru uriaş, care-l conduse în camera de oaspeţi. Acolo la o masă de scris şedea un bărbat mai în vârstă care se ridică şi-i ieşi în întâmpinare, vizibil bucuros.

— Mă bucur să vă cunosc, Mr. Farrow, spuse el, am folosit faţă de Mr. Werlon un mic truc ca să vă fac pe dumneavoastră curios. Vreau să recunosc de la început că mă ocup de cazul Omului din Padang fără ştirea poliţiei. De aceea îmi este foarte important să vă ascult.

Ieşiră pe verandă unde au luat loc la o masă. Dilling a cerut negrului să aducă ceva răcoritoare.

Gazda îl ascultă pe George fără să-l întrerupă, zâmbind doar uneori.

După ce George a terminat îl întreabă:

— Deci omul vă este simpatic Mr. Farrow?

— Aceasta trebuie să o recunosc Mr. Dilling, răspunse George şi aceasta m-a determinat să nu accept să-l spionez.

— Credeţi că omul a şters-o, că şi-a ascuns destinaţia călătoriei?

— Da. Mă mir că mi-a dat numele dumneavoastră, Mr. Dilling.

— Poate mi-a cunoscut numele şi a făcut o mică glumă. Dar cel puţin aşa am făcut cunoştinţă!

— Mr. Werlon mi-a spus că aş putea contribui la arestarea Omului din Padang. Dar vă spun deschis Mr. Dilling, nu mă mai preocupă acest caz. Încă mâine vreau să plec cu prietenul meu. Este totul pregătit.

Mr. Dilling dă din cap.

— Veţi rămâne câteva zile Mr. Farrow. Am să reţin la hotelul Savoy trei camere pentru dumneavoastră. La ora opt soseşte în port vasul „London”. Vom spune că aţi venit cu el. Vă veţi da mare bogătaş, cu inele scumpe la degete şi veţi arunca în jurul dumneavoastră bani. Altceva nu aveţi de făcut. Acesta este rolul pe care l-am gândit pentru dumneavoastră.

George a râs.

— Un om bogat din Londra şi fără bagaje Mr. Dilling? Şi în plus nici nu pot plăti o factură de hotel atât de scumpă.

— Totul intră în contul meu, inclusiv bacşişurile. Vă aştept pe la ora şapte aici. Aduceţi-l şi pe prietenul dumneavoastră, are şi el de jucat un rol.

— Şi ce fac cu micul chinez Lu Wang?

— Excelent joacă şi el un rol. Cu cât mai mulţi servitori cu atât mai bine. Nu vă mai miraţi, pregătesc eu bine totul.

După lungi ezitări George a cedat. Dar nu voia să-şi joace rolul mai mult de douăzeci şi patru de ore. Primi ca să se prezinte la ora şapte, din nou la bungalow. După care părăsi bungalowul lui Dilling şi pleacă la hotelul său.

Petre încă nu s-a întors. George îl aşteaptă nerăbdător. Îşi închipuia ce mutră va face Petre la vestea mutării şi a planului. Probabil se va prăpădi de râs, dar aici George s-a înşelat. Când a apărut Petre, acesta aprobă totul fără nici un comentariu.

— Cazul devine tot mai încâlcit George. Aş vrea doar să ştiu de ce tocmai dumneata trebuie să ajuţi la prinderea acestui escroc viclean. Dar o vom face, căci este plăcut să faci pe omul bogat cu banii altora, deci trebuie să ajuţi la prinderea lui.

— Timp în care tu joci rolul servitorului meu Petre, completă George.

— Nu-i nimic, îmi iau eu partea. Dar să ne grăbim, spuneai că la şapte trebuie să fim la Dilling. Îl chem pe Lu Wang.

— Păstrăm camera şi lăsăm totul aici Petre. Cred că mâine vom dormi din nou aici. Spune-i acest lucru recepţionerului. Explică-i că este vorba de o invitaţie sau aşa ceva.

Plecară cu o maşină la domiciliul lui Dilling. Acesta i-a aşteptat. George şi Petre au intrat în cameră, unde Dilling îi îmbracă din nou. Când se uită în oglindă, George a avut într-adevăr impresia că este bogat, pe când Petre lăsa impresia unui servitor de înaltă societate. Lu Wang a fost deasemenea echipat.

— Aşa Mr. Farrow la ora opt va fi aici maşina care vă va duce la hotelul „Savoy” unde veţi figura ca Mr. Treem. Pe acest nume sunt reţinute camerele dumneavoastră. Sunteţi fiul bogatului şi cunoscutului om de afaceri industriale, Treem. La hotel se ştie deja că sosiţi. Vă mai dau câteva reguli de conduită. Acceptaţi orice vi se oferă! În buzunarul jachetei aveţi un portofel cu suma necesară. Daţi bacşişuri grase aşa ca şi cum banii nu v-ar interesa de loc. La ora nouă mergeţi la restaurant şi luaţi cina. Va veni la dumneavoastră un negustor de bijuterii care vă va oferi un colier scump. Nu negociaţi, cumpăraţi-l şi puneţi-l în buzunar. Cam asta este tot ce trebuie să ştiţi dumneavoastră. La nevoie veţi primi de la mine şi alte explicaţii. Să nu vă intereseze de nimeni căci veţi fi mereu sub paza poliţiei.

George a râs cu poftă.

— Mă voi strădui să vă toc banii Mr. Dilling. Dar vă rog fără reproşuri tardive dacă nu vă iese pasienţa. Presupuneţi că şi Mr. Silver va veni la hotel?

— Exact Mr. Farrow. Mr. Silver locuieşte deja la hotel spuse Dilling.

— El… este deja acolo? Dar cum a sosit la Singapore, Mr. Dilling?

— Aceasta ne-o va explica el, să nu ne mai batem capul cu acest amănunt.

Era ora opt. Aud deja maşina.

Acum a intrat „London" în port. Este deci timpul să plecaţi!

— Fără bagaje?

— Veniţi, este totul pregătit.

Dilling i-a condus la stradă. Acolo era o maşină încărcată cu bagaje. George se aşeză în spate, Petre lângă şofer iar Lu Wang trebui să stea pe scara maşinii Primise însărcinarea ca cu puţin înaintea hotelului să coboare şi să se prezinte mai târziu la George.

Şoferul părea să fi primit instrucţiuni precise. A făcut mai întâi un ocol şi pleacă până în port, iar de acolo înapoi la hotelul Savoy.

Portarul şi cei doi paji ieşiră în fugă scoţându-şi şepcile. Petre care intrase în rol, îi şopti ceva portarului că stăpânul său era Mr. Treem din Londra.

Peste câteva minute George intră în camerele reţinute pentru el, pe când Petre şi Lu Wang au primit camere pentru servitori.

Când au rămas singuri s-au privit râzând. George mişca din cap mereu.

— Acum văd câte uşurinţe au escrocii, Petre, spuse George, numele, hainele şi purtarea fac totul. Dacă aceştia la intrare ar fi ştiut că eu sunt doar George Farrow, nu s-ar fi descoperit.

Discuţia s-a întrerupt aici, căci tocmai i s-au adus bagajele.

La ora nouă, George păşi în sala de mese. Avea deja masa rezervată. Un chelner servil i-a venit în întâmpinare şi-l conduse la masă.

George a făcut comanda. Dilling putea fi mulţumit, căci comandase ce este mai scump.

Farrow îşi plimbă privirea prin sală. Alte priviri curioase îl cântăreau pe el.

Deodată tresări. Nu departe de el, la o masă şedeau Miss Karten şi Mr. Silver. Silver se înclină abia perceptibil. Nimeni nu a putut observa acest salut discret.

George şi-a dat brusc seama că rolul pe care-l juca este o prostie, căci Silver îl cunoştea bine. Dacă ar spune ceva la direcţiunea hotelului, lucru ar fi tare neplăcut. Dar el era sub protecţia poliţiei. Acest gând îl liniştea.

Silver nu-i mai dădea atenţie. Se întreţinea liniştit cu Miss Karten, care-l neglija de tot pe George, care n-avea de loc poftă de mâncare. Ciugulea doar din mâncărurile aduse.

După cină a venit un chelner la el şi-l anunţă.

— Mr. Stelp vrea să vă vorbească, Mr. Treem. Mr. Stelp, bogatul negustor de bijuterii, completă el.

George a dat din cap. Fără să-şi întoarcă privirea îşi aprinse o ţigară.

V
OMUL DIN PADANG

LA MASĂ A VENIT UN OM CARE SE PREYENTĂ:

— Mă numesc John Stelp, Mr. Treem, v-am adus bijuteria în urma telegramei dumneavoastră.

Omul era ceva mai în vârstă. George l-a poftit să ia loc. Acesta scoase din buzunarul de la piept un obiect, ca o cutie lunguiaţă, neagră şi-l deschise. Apoi l-a întins peste masă lui George.

— Cred spuse acesta, că este cel mai minunat colier.

George nu-şi crezu ochilor. În caseta mică şi neagră scânteia şi sclipea ceva ce valora o avere.

Privi atent colierul. Apoi s-a interesat de preţ. Domnul i-a spus o sumă enormă, dar adăugă:

— Decontul se va face prin banca dumneavoastră. Dumneavoastră nu trebuie decât să-mi semnaţi o chitanţă de primire, Mr. Treem.

George şi-a amintit de vorbele lui Dilling. Se gândea privind colierul.

— Bine, spuse el, îmi place, Mr. Stelp. Vă semnez chitanţa.

Bijutierul avea pregătită chitanţa. George a semnat-o cu numele de împrumut, după care domnul se ridică şi s-a retras politicos.

George l-a observat pe Silver cum îl ţintea cu privirea şi se sperie. Repede bagă caseta cu colierul în buzunarul din interiorul jachetei. Privirea pretinsului escroc îl enerva. Cheamă chelnerul şi achită consumaţia lăsând un bacşiş gras.

Se ridică de la masă şi părăsi sala. Gândul de a avea asupra sa ceva atât de valoros, îl făcea nesigur. Cel mai bine ar fi să închidă colierul în seiful hotelului, dar nu a primit instrucţiuni în acest sens.

Petre îl aştepta. Farrow îi arătă colierul. Şi pentru Petre era de neînţeles, că se risca aşa ceva.

— Cu asta va fi momit escrocul, domnule George, spuse el, de aceea a trebuit să cumperi în restaurant.

— Şi Silver m-a văzut.

— Aha! Poate că va încerca să-l fure, se pare că acest lucru urmăresc domnii de la poliţie.

— Dar unde să-l pun Petre? Doar nu pot să-l port la mine. Vreau să cobor puţin, să-l văd pe Silver. Individul mă interesează din nou.

— Lasă colierul în masa maşini de scris. Eu rămân aici. Acum nu se va întâmpla nimic deocamdată.

În aceea clipă intră Lu Wang. George observă că micul chinez vrea să-i spună ceva.

— Mr. Farrow trebuie pune colierul pe noptieră, dacă doarme, spuse el.

— De unde scoţi aceasta, Lu Wang?

— La mine spus om de la Dilling.

— Ce fel de om era?

Lu Wang însă nu-l cunoaşte, căci nu-l mai văzuse nici odată.

— Acum chiar că nu ştiu ce să cred, zise George, o fi într-adevăr un om de-al lui Dilling sau chiar escrocul?

— Pentru noi este fără importanţă domnule George, de la noi este sigur că nu se va fura colierul, pentru asta garantez eu, strigă Petre.

George era de acord. Şi el voia să vegheze noaptea. Dar o voce din interior îi spunea că precis în noaptea aceasta se va întâmpla ceva.

Ieşi din cameră şi coborî scările încet. Dar nu observă că doi ochi îl priveau cu atenţie.

Când a intrat din nou în restaurant observă că Mr. Silver şi Miss Karten au dispărut.

George nu mai dori să rămână aşa că s-a întors iar în camera sa. S-a mai întreţinut cam o jumătate de oră cu Petre, după care a mers să se culce. Petre urma să se lungească pe patul din camera alăturată.

George a adormit repede şi s-a trezit când soarele strălucea la fereastră. Era buimac şi I-au trebuit câteva minute până să-şi adune gândurile.

Trase repede sertarul noptierei. Dar colierul… dispăruse!

— Petre, Petre! strigă el agitat.

Însă nu a venit nimeni. Sări din pat şi se repezi în camera alăturată. Pe divan era Petre care dormea adânc. A trebuit să-l scuture bine până să-l trezească. Şi Petre era buimăcit şi cu greu a înţeles ce s-a întâmplat.

— Am fost adormiţi şi prădaţi Petre! Trebuie să-l sun urgent pe Dilling. Dumnezeule ce o să spună când va auzi că s-a furat colierul.

Peste două minute l-a găsit pe Dilling la telefon. George i-a povestit cele întâmplate.

Dilling era într-adevăr agasat, mormăi ceva pentru sine. Dar apoi veni surpriza pentru George.

— Este bine Mr. Farrow, zise el, vă aştept peste două ore. Vreau să facem o excursie de vânătoare şi vă invite şi pe dumneavoastră.

George a crezut că nu aude bine.

— Dar Mr. Dilling, colierul, se bâlbâi el zăpăcit.

— Nu este aşa de rău, Mr. Farrow. Veniţi deci, pornim peste două ore.

George a dat din cap. Asta nu o mai pricepea. Îi comunică lui Petre cele auzite la telefon.

— Vii şi tu Petre, singur nu merg în junglă, nici măcar cu Dilling, spuse George, treaba asta este tot mai încâlcită. Acum nu mai trebuie să anunţ furtul.

— Toată problema aceasta pe noi nu ne priveşte, zise Petre. Ei au vrut aşa. Să ne îmbrăcăm şi să plecăm la Dilling. Acolo veţi afla despre ce este vorba.

Peste o jumătate de oră erau pe veranda casei lui Dilling. George voia să aducă mereu în discuţie colierul furat dar Dilling dădu din mână.

— Treaba nu-i periculoasă cum pare Mr. Farrow acolo vă sunt armele, am pus să fie aduse de la hotelul dumneavoastră. Peste o oră plecăm.

— Dar de ce nu mergeţi la hotel să căutaţi colierul Mr. Dilling? Mr. Silver….

— Acum nici o vorbă despre asta Mr. Farrow, răspunse zâmbind Dilling, aţi fost adormiţi cu ceva noaptea şi aveţi nevoie de o relaxare. De aceea mergem la vânătoare.

Drumul a durat patru ore. Dilling şi-a oprit de câteva ori maşina şi vorbea cu localnicii. Dar George nu putea înţelege nimic din cuvintele şoptite.

După un timp au ajuns. Dilling lasă maşina şi intră pe jos în pădure cu însoţitorii săi, în junglă. Părea să caute un anume loc. Merseră cam om oră şi ceva, când Dilling s-a oprit brusc, ascultând. Apoi le-a făcut semn să-l urmeze.

— Am ajuns domnilor, şopti el, rămâneţi vă rog aici. Vreau să văd dacă este totul în ordine. Mă întorc peste zece minute.

Erau la marginea unui luminiş. Dilling dispăru după un desiş. George a văzut o mică potecă şerpuind prin junglă. Ca să-şi omoare timpul, George şi Petre studiară mai departe marginea luminişului. Nu apucară însă să-l parcurgă în totalitate de jur împrejur, când deodată ceva trosni în tufele din spate. S-au întors fulgerător. Din tufe s-a năpustit un bivol de apă, aşa numitul Kerbau, întâlnit mai ales în Sumatra. Animalul părea nervos. S-a repezit la cei doi ţinând capul în jos. George şi Petre nu au avut timp să-şi ia armele. Astfel că au fost nevoiţi să-şi caute salvarea prin fugă. Săriră înapoi şi au fugit în direcţii diferite. În clipa următoare din desiş ieşi un indigen uriaş, ţinând în mână o lance lungă. O

ridică fulgerător şi o aruncă în animalul furios. Nimerise bine. Bivolul se opri brusc şi apoi s-a prăbuşit.

Zadarnic încearcă să se ridice iar şi după câteva minute era mort. Cei doi s-au întors, dar indigenul a dispărut. L-au strigat dar zadarnic. În aceea clipă a apărut şi Dilling în luminiş. A văzut animalul ucis şi ascultă în linişte relatarea noastră.

— Acesta a fost Mohono. Îl cunosc. Acum să mergem căci avem altceva de făcut şi-i lăsăm indigenului prada.

Au mers pe poteca îngustă din desiş. S-au oprit în faţa unei case de lemn, clădită în stil bungalow, George şi Petre s-au oprit miraţi. Dilling le-a zâmbit.

— Casa este goală, omul a plecat din nou, spuse el, dar am făcut o descoperire valoroasă. Mohono va veni imediat. El este în serviciul meu.

— Un indigen?

— Da, este un om liber, dar îmi face adesea servicii importante. El mi-a povestit de casa aceasta din junglă, vizitată uneori de un alb. Uneori trec săptămâni până revine.

— Şi cui aparţine Mr. Dilling?

— Omului din Padang.

— Lui Mr. Silver?

— Am spus Omului din Padang, Mr. Farrow. Dar veniţi să vedeţi ce am descoperit în casă. Deschiseră uşa şi au intrat în casă. Pe masă scânteiau şi sclipeau inele, lănţişoare diademe, coliere şi salbe de perle, la grămadă, alături de pietre nestemate, diamante şi altele. George a rămas mut de uimire.

— Da, vedeţi dumneavoastră, asta este prada Omului din Padang, pe care-l căutăm de luni de zile. El se întoarce mereu aici. Nimeni nu ştia de ce. Acum însă după ce Mohono mi-a povestit de casa aceasta. La care noaptea vine un alb, acum îmi este clar totul. Scopul vânătorii de azi era casa aceasta. Succesul îl vedeţi singuri. Vom lua prada cu noi în siguranţă.

— Şi.… Omul din Padang?

— Va fi aresta la noapte.

— Îl cunoaşteţi?

— Da, am reuşit în sfârşit să-l dovedim şi asta mulţumită dumneavoastră, Mr. Farrow.

— Cum? întreabă mirat George, mie?

— Da. Am putut să-l urmărim când a intrat noaptea la dumneavoastră în cameră. Am fi putut să-l prindem, dar încă nu ştiam unde-şi ţine ascunsă prada. Credeam că este o bandă dar nu. Omul din Padang lucrează singur.

— Dar colierul acela scump, Mr. Dilling, l-aţi riscat pur şi simplu?

— Colierul era fals, o imitaţie foarte reuşită. El a fost momeala.

George s-a gândit fără să vrea la bijuteria lui Miss Karten, care şi ea a fost falsă.

— Mr. Silver o fi şters-o de mult, spuse George.

— Îl vei revedea la hotel, Mr. Farrow, fiţi sigur. Acum însă ne întoarcem la Singapore. Aici este şi Mohono, el va păzi casa.

Indigenul şi-a făcut apariţia. George s-a gândit fără să vrea la însoţitorul prietenilor săi Marian şi Bertram, la credinciosul Pongo. Indigenul avea aceeaşi statură.

Dilling a pus lucrurile scumpe într-un sac, anume adus. Apoi închise casa şi porniră din nou la drum înapoi împreună.

Pe drum George s-a gândit mereu la Mr. Silver. Acum a păţit-o. Mai devreme sau mai târziu orice delicvent face o greşeală şi este prins.

După amiază au ajuns la locuinţa lui Dilling, din nou. Au luat masa. Dilling le-a trasat alte reguli de conduită lui George şi Petre.

— Vă prefaceţi că nu aţi descoperit încă furtul, Mr. Farrow. Culcaţi-vă seara devreme, dar vă recomand să nu dormiţi, căci foarte probabil, se va întâmpla ceva.

Petre şi George s-au întors la hotel. În hol au văzut un ins de care s-au speriat. Acest om a fost şi la Palembang, la acelaşi hotel cu ei. El îi cunoştea precis.

Era un om mai în vârstă, cărunt, purta nişte ochelari de soare întunecaţi. Dar el nu le-a dat nici o atenţie. George respiră uşurat. Cu toate că ştia că nu aveau de ce se teme. Acţionau din însărcinarea poliţiei.

În cameră i-a aşteptat Lu Wang.

— L-ai văzut azi pe Mr. Silver. Lu Wang? îl întreabă George.

Copilul avea sarcina să nu-l scape din ochi pe pretinsul escroc.

Acesta a dat din cap, că nu.

— Mr. Silver a părăsit foarte devreme hotelul, nu venit înapoi. Lu Wang nu avut sarcina să urmărească le el.

George l-a privit cu tâlc pe Petre.

— Dacă Mr. Silver se întoarce, mă anunţi urgent, Lu Wang, ai înţeles?

Micul chinez a dispărut.

— O dovadă clară că şi el a fost în junglă, Petre, zise Farrow. Sincer îmi pare rău de el. Îşi era şi-mi mai este simpatic, cu toate că ştiu că este un hoţ şi un escroc.

— Şi această Miss Karten este deasemenea o hoţomană, domnule George…

Peste o oră. Lu Wang anunţă sosirea lui Mr. Silver, care se găsea în acel moment în fumoar.

George s-a dus direct acolo. Silver luase loc într-un colţ. Nu mai era nimeni. Silver se ridică şi-i ieşi zâmbind în întâmpinare.

— Iată-vă Mr. Farrow, deci tot aţi venit la Singapore? întreabă el, mă aşteptam.

Fruntea lui George se încreţi.

— V-aţi bătut joc de mine, dându-mi adresa lui Mr. Dilling. Pot să vă întreb de ce aţi făcut-o?

— Din singurul motiv că şi el îl caută pe Omul din Padang, Mr. Farrow. Puteţi să-l ajutaţi şi văd că aţi şi făcut-o. Doar că în rolul dumneavoastră s-a strecurat o mare greşeală. De ce aţi cumpărat în public o bijuterie falsă?

— O bijuterie falsă? repetă George enervat.

— Mr. Farrow, eu sunt cunoscător şi am văzut repede că era vorba de un fals.

— De astădată vă înşelaţi, Mr. Silver la dumneavoastră totul pare fals, inclusiv bijuteriile lui Miss Karten.

— Chiar aşa. Mai târziu îmi veţi da dreptate. Cum v-a plăcut vânătoarea de azi? Cât pe ce să fiţi atacat de un bivol Kerbau, nu?

— De unde ştiţi asta? întreabă George mirat.

— Eram foarte aproape de dumneavoastră, Mr. Farrow. Mohono a ucis animalul.

Ştie tot, s-a gândit George, trebuie să-l sun urgent pe Dilling să-şi ia măsurile de siguranţă. Voia să se despartă de Silver, dar acesta îşi reţinu zâmbind.

— Dilling nu-i acum acasă. N-are rost să-l sunaţi, Mr. Farrow. Abia la noapte îl revedeţi aici la hotel.

În clipa aceea George îi ura pe Silver. Ieşi furios din fumoar şi-l sună pe Dilling. Servitorul negru îi comunică că stăpânul său urma să se întoarcă abia la noapte.

Silver a avut deci dreptate.

***

Miezul nopţii! George şi Petre aşteptau plini de nerăbdare în camerele lor.

Deodată au auzit un strigăt de femeie.

Imediat s-au repezit în hol. Acolo au văzut o femeie ieşind în fugă din camera ei şi strigând că a fost prădată. Între timp

s-au deschis şi alte uşi în care au apărut oameni în pijamale.

— Aici! s-a auzit deodată o voce puternică, i-am prins pe nemernici!

George şi Petre au alergat la capătul holului. Se aşteptau să vadă pe Dilling. În schimb l-au recunoscut pe omul în vârstă pe care l-au văzut la intrarea hotelului şi care în Palembang a stat cu ei la acelaşi hotel.

În mână ţinea un pistol, îndreptat spre o siluetă neagră, care stătea în cameră cu mâinile sus. Silueta purta un tricou negru şi o glugă tot neagră, prin care i se vedeau ochii sclipind.

George şi-a dat imediat seama că este o femeie.

— Aici este şobolanul hotelului le-a strigat el curioşilor care tocmai voiau să intre în camerele lor, am surprins-o pe când fura bijuteriile, uitaţi-vă acolo pe masă sunt bijuteriile furate.

Camera s-a umplut imediat de lume. Petre şi George erau aproape de omul cu revolverul în mână. Deodată o mână i-a smuls omului arma şi o îndreptă imediat asupra proprietarului.

Era Silver care a intrat de asemenea în cameră şi-l somă autoritar pe domnul mai în vârstă.

— Mâinile sus Santer, rolul tău s-a terminat.

Domnul mai în vârstă a vrut să protesteze vehement. George şi cu Petre au vrut să-i ia apărarea. Dar imediat au sosit doi poliţişti şi i-au pus omului cătuşele la mâini.

Domnul în vârstă s-a prăbuşit la pământ.

Silver i-a scos pe curioşi afară din cameră, după care sa întors spre George şi Petre şi le-a întins mâna.

— Scuzaţi-mă Mr. Farrow că am fost silit să vă joc această comedie, dar acum veţi afla totul. Cel de colo şi arătă spre domnul mai în vârstă este Omul din Padang, un escroc renumit, pe care-l vânez de luni de zile.

De multe ori am jucat eu însumi rolul escrocului, ca să-l las nestingherit. Acum avem prada găsită şi l-am demascat. Iar furtul de azi noapte este tot opera lui, doar că a surprins-o pe ajutoarea mea pe când voia să intre în cameră.

Atunci individul a inversat rolurile şi a acuzat-o pe ea.

Femeia şi-a scos gluga neagră. Miss Karten îl privea zâmbind pe George.

— Şi… cine sunteţi dumneavoastră, Mr. Silver, întreabă nedumerit George.

Acesta îşi scoase peruca şi-şi şterse faţa cu un prosop ud.

— Mr. Dilling! strigă George, uluit, acum înţeleg totul. Dumneavoastră aţi purtat o mască excelentă.

— La fel şi acest om, care cândva a fost actor.

Merse spre captiv şi-i smulse peruca de pe cap. S-a dovedit că omul avea doar în jur de treizeci de ani. Poliţiştii l-au scos din cameră afară.

Miss Karten s-a retras. Dilling însă le-a făcut o vizită celor doi, lui George şi Petre în camerele lor şi le explică restul. Miss Karten lăsase intenţionat să i se fure bijuteriile care erau într-adevăr false. Dar atunci nu au reuşit să-l captureze pe Omul din Padang.

Pe vapor Mr. Silver a fost deghizat şi nu putea fi recunoscut.

Între timp s-a făcut dimineaţă, iar George şi Petre au plecat să se culce. George a dormit până aproape de ora prânzului. Iar când s-a trezit era foarte mulţumit de el şi de lume. S-a bucurat foarte mult că a găsit oameni atât de buni ca acest domn Dilling.

Cu aceasta aventura lor cu omul din Padang s-a terminat, dar nu ştiau că în curând aveau să mai trăiască o aventură cu Mr. Dilling.

Sfârşitul volumului: **OMUL DIN PADANG.**

În numărul următor:

BLESTEMUL LUI ALI-BEN-MURFA

CĂLĂTORIE PE MAPAMOND ÎMPREUNĂ
CU EROII COLECȚIEI „ AVENTURILE
SUBMARINULUI (ECHIPAJULUI) DOX "

În numărul următor:

BLESTEMUL LUI ALI-BEN-MURFA

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro